

CATEQUESI DEL PAPA SOBRE EL SAGRAMENT DE LA RECONCILIACIÓ – 19 de febrer de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia!

A través dels sacraments d'iniciació cristiana, el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia, l'home rep la vida nova en Crist. Ara, tots ho sabem, portem aquesta vida «en gerres de terrissa» (2Co 4,7), estem encara sotmesos a la temptació, al sofriment, a la mort i, a causa del pecat, podem fins i tot perdre la nova vida. Per això, el Senyor Jesús va voler que l'Església continuï la seva obra de salvació també cap als propis membres, especialment amb el sacrament de la Reconciliació i la Unció dels malalts, que es poden unir amb el nom de «sacraments de curació». El sacrament de la Reconciliació és un sacrament de curació. Quan jo vaig a confessar-me és per sanar-me, guarir la meva ànima, curar el cor i alguna cosa que vaig fer i no funciona bé. La imatge bíblica que millor ho expressa, en el seu vincle profund, és l'episodi del perdó i de la curació del paralític, on el Senyor Jesús es revela al mateix temps metge de les ànimes i els cossos (cf. Mc 2, 1-12 ; Mt 9, 1-8; Lc 5, 17-26).

El sacrament de la Penitència i de la Reconciliació brolla directament del misteri Pasqual. En efecte, la mateixa tarda de la Pasqua el Senyor s'apareix als deixebles, tancats al cenacle, i, després de dirigir-los la salutació «Pau a vosaltres», va bufar sobre ells i va dir: «Rebeu l'Esperit Sant; A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats »(Jn 20, 21-23). Aquest passatge ens descobreix la dinàmica més profunda continguda en aquest sacrament. Primer de tot, el fet que el perdó dels nostres pecats no és una cosa que puguem donar-nos nosaltres mateixos. Jo no puc dir: em perdono els pecats. El perdó es demana, es demana a un altre, i en la Confessió demanem el perdó a Jesús. El perdó no és fruit dels nostres esforços, sinó que és un regal, és un do de l'Esperit Sant, que ens omple de la purificació de misericòrdia i de gràcia que brolla incessantment del cor obert de bat a bat de Crist crucificat i ressuscitat. En segon lloc, ens recorda que només si ens deixem reconciliar en el Senyor Jesús amb el Pare i amb els germans podem estar veritablement en pau. I això ho hem sentit tots al cor quan anem a confessar-nos, amb un pes a l'ànima, una mica de tristesa; i quan rebem el perdó de Jesús estem en pau, amb aquesta pau de l'ànima tan bella que només Jesús pot donar, només Ell.

Al llarg del temps, la celebració d'aquest sacrament va passar d'una forma pública -perquè a l'inici es feia públicament- a la forma personal, a la forma reservada de la Confessió. No obstant, això no ha de fer perdre la font

eclesial, que constitueix el context vital. En efecte, és la comunitat cristiana el lloc on es fa present l'Esperit, qui renova els cors en l'amor de Déu i fa de tots els germans una cosa sola, en Crist Jesús. Heus aquí, doncs, perquè no n'hi ha prou en demanar perdó al Senyor en la pròpia ment i en el propi cor, sinó que cal confessar humil i confiadament els propis pecats al ministre de l'Església.

En la celebració d'aquest sagrament, el sacerdot no representa només a Déu, sinó a tota la comunitat, que es reconeix en la fragilitat de cadascun dels seus membres, que escolta commoguda el seu penediment, que es reconcilia amb Ell, que l'encoratja i l'acompanya en el camí de conversió i de maduració humana i cristiana. Un pot dir: jo em confesso només amb Déu. Sí, tu pots dir a Déu «perdoneu-me», i dir els pecats, però els nostres pecats són també contra els germans, contra l'Església. Per això és necessari demanar perdó a l'Església, als germans, en la persona del sacerdot. «Però pare, jo m'avergonyeixo ...». Fins i tot la vergonya és bona, és salut tenir una mica de vergonya, perquè avergonyir-se és saludable. Quan una persona no té vergonya, al meu país diem que és un «pocavergonya». Però fins i tot la vergonya fa bé, perquè ens fa humils, i el sacerdot rep amb amor i amb tendresa aquesta confessió, i en nom de Déu perdona. També des del punt de vista humà, per desfogar-se, és bo parlar amb el germà que es desfoga davant Déu, amb l'Església, amb el germà. No tenir por de la Confessió. Un, quan està a la fila per confessar-se, sent totes aquestes coses, fins i tot la vergonya, però després, quan acaba la Confessió surt lliure, gran, bell, perdonat, blanc, feliç. Això és el bell de la Confessió! Voldria preguntar-vos -però no ho digueu en veu alta, que cadascú respongui en el seu cor-: quan va ser l'última vegada que et vas confessar? Cadascú que pensi en això ... Són dos dies, dues setmanes, dos anys, vint anys, quaranta anys? Cadascú faci comptes, però cadascú es pregunti: quan va ser l'última vegada que em vaig confessar? I si va passar molt de temps, no perdre un dia més, ves, que el sacerdot serà bo. Jesús està allà, i Jesús és més bo que els sacerdots, Jesús et rep, et rep amb molt d'amor. Sigues valent i ves a la Confessió.

Estimats amics, celebrar el sagrament de la Reconciliació significa ser embolicats en una abraçada calorosa: és l'abraçada de la infinita misericòrdia del Pare. Recordem la bella, bella paràbola del fill que va marxar de casa amb els diners de l'herència; va gastar tots els diners, i després, quan ja no tenia res, va decidir tornar a casa, no com a fill, sinó com servent. Tenia tanta culpa i tanta vergonya en el seu cor. La sorpresa va ser que quan va començar a parlar, a demanar perdó, el pare no el va deixar parlar, el va abraçar, el va besar i va fer festa. Però jo us dic: cada vegada que ens confessem, Déu ens abraça, Déu fa festa. Seguim endavant per aquest camí. Que Déu us beneeixi.